

WYROK SĄDU (szósta izba)

z dnia 15 września 2011 r.*

W sprawie T-434/09

Centrotherm Systemtechnik GmbH, z siedzibą w Brilon (Niemcy), reprezentowana przez adwokatów J. Albrechta oraz U. Vormbrocka,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez G. Schneidera oraz R. Manę, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest

* Język postępowania: niemiecki.

centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG, z siedzibą w Blaubeuren (Niemcy),
reprezentowana przez adwokata O. Löffela,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 25 sierpnia 2009 r. (sprawa R 6/2008-4), dotyczącą postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku towarowego między centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG a Centrotherm Systemtechnik GmbH,

SĄD (szósta izba),

w składzie: E. Moavero Milanese, prezes, N. Wahl (sprawozdawca) i S. Soldevila Fragoso, sędziowie,

sekretarz: T. Weiler, administrator,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 26 października 2009 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez OHIM w sekretariacie Sądu w dniu 15 lutego 2010 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią interwenienta na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 2 lutego 2010 r.,

uwzględniając wnioski stron w przedmiocie odbycia rozprawy,

uwzględniając postanowienie z dnia 30 marca 2011 r. w przedmiocie połączenia spraw T-427/09 i T-434/09 do łącznego rozpoznania w procedurze ustnej,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 5 maja 2011 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 W dniu 7 września 1999 r. skarżąca, Centrotherm Systemtechnik GmbH, złożyła w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1), ze zmianami [zastąpionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)].
- 2 Znak towarowy objęty wnioskiem o rejestrację to oznaczenie słowne CENTROTHERM.

- 3 Towary i usługi, dla których wniesiono o rejestrację, należą do klas 11, 17, 19 i 42 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, i odpowiadają dla każdej z tych klas następującemu opisowi:
- klasa 11: „rury do odprowadzania spalin w instalacjach grzewczych, wyciągi kominowe, rury do kotłów grzewczych; nakładki do palników gazowych; części mechaniczne instalacji grzewczych, klimatyzacyjnych, do wytwarzania pary, suszenia i wentylacji; urządzenia do filtrowania powietrza i ich części; części mechaniczne do instalacji gazowych; krany do rur; szuflady piecowe”;
 - klasa 17: „złączki do rur, mufy do rur, zbrojenie do rur, rury giętkie, wszystkie wymienione towary nie z metalu; uszczelki, szczeliwa; materiały uszczelniające, ochronne i izolacyjne; tworzywa sztuczne półprzetworzone w formie wyciśniętej stosowane w produkcji; produkty z tworzyw sztucznych zawarte w klasie 17”;
 - klasa 19: „materiały budowlane; rury, rurociągi, w szczególności do celów budowlanych; rury wodociągowe, rozgałęźniki; zbrojenie dla budownictwa; pokrycia ścian, palety budowlane, palety; elementy przedłużające do kominków, rury kominowe, deflektory kominowe, nasady kominowe, obudowy do kominków, wszystkie wymienione towary nie z metalu”;
 - klasa 42: „doradztwo architektoniczne, projektowanie budowlane, usługi inżynieryjne, opracowywanie projektów technicznych, sporządzanie ekspertyz technicznych”.

- 4 W dniu 19 stycznia 2001 r. znak towarowy CENTROTHERM został zarejestrowany dla wszystkich towarów i usług określonych w pkt 3 powyżej jako wspólnotowy znak towarowy.

- 5 W dniu 7 lutego 2007 r. interwenient, centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG, złożył w OHIM na podstawie art. 15 i art. 50 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 40/94 [obecnie art. 15 i art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009] wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku towarowego CENTROTHERM dla wszystkich towarów i usług objętych rejestracją.

- 6 W dniu 15 lutego 2007 r. o wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku została powiadomiona skarżąca, którą wezwano do przedstawienia ewentualnych uwag i dowodów rzeczywistego używania spornego znaku towarowego w terminie trzech miesięcy.

- 7 W uwagach z dnia 11 maja 2007 r. skarżąca podważyła wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku i w celu wykazania rzeczywistego używania swojego znaku towarowego przedstawiła, co następuje:

— czternaście fotografii cyfrowych;

— cztery faktury;

— oświadczenie zatytułowane „eidesstattliche Versicherung” (oświadczenie złożone pod przysięgą), sporządzone przez W. w charakterze osoby zarządzającej skarżącą.

- 8 Skarżąca oświadczyła, że jest w posiadaniu licznych innych kopii faktur, z przedstawienia których zrezygnowała na wstępie ze względu na poufność. Twierdząc, że może przedstawić inne dokumenty, zwróciła się w rezultacie do Wydziału Unieważnień OHIM o podjęcie środka proceduralnego, w razie gdyby Wydział Unieważnień życzył sobie, by zostały dołączone do akt inne poszczególne dowody i dokumenty.

- 9 W dniu 30 października 2007 r. Wydział Unieważnień stwierdził wygaśnięcie prawa do znaku towarowego CENTROTHERM, uznając, że środki dowodowe przedstawione przez skarżącą nie wystarczały do wykazania rzeczywistego używania wspomnianego znaku towarowego.

- 10 W dniu 14 grudnia 2007 r. skarżąca wniosła odwołanie od tej decyzji, które Czwarta Izba Odwoławcza OHIM częściowo uwzględniła decyzją z dnia 25 sierpnia 2009 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”). Skarżąca w szczególności podniosła, że Wydział Unieważnień powinien zwrócić się do niej o inne dokumenty zawierające informacje. Zarzuciła także Wydziałowi Unieważnień nieuwzględnienie danych znajdujących się w aktach innej toczącej się przed OHIM sprawy dotyczącej znaku towarowego CENTROTHERM.

- 11 Izba Odwoławcza uchyliła decyzję Wydziału Unieważnień i oddaliła wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku dla towarów „rury do odprowadzania spalin w instalacjach grzewczych, wyciągi kominowe, rury do kotłów grzewczych; nakładki do palników gazowych; części mechaniczne instalacji grzewczych; części mechaniczne do instalacji gazowych; krany do rur; szuflady piecowe”, należących do klasy 11, „złączki do rur, mufy do rur, zbrojenie do rur, rury giętkie, wszystkie wymienione towary nie z metalu”, należących do klasy 17, i „rury, rurociągi, w szczególności do celów budowlanych; rozgałęźniki; rury kominowe” należących do klasy 19. W pozostałym zakresie Izba Odwoławcza oddaliła odwołanie.

- 12 W szczególności Izba Odwoławcza uznała, że został przedstawiony dowód rzeczywistego używania znaku towarowego CENTROTHERM w odniesieniu do okresu pięciu lat poprzedzających złożenie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa, czyli dzień 7 lutego 2007 r. (zwanego dalej „rozpatrywanym okresem”), dla towarów wymienionych w pkt 11 powyżej, gdyż fotografie przedstawione przez skarżącą wykazują charakter używania znaku towarowego, a przedstawione faktury świadczą o prowadzeniu sprzedaży wymienionych towarów pod spornym znakiem towarowym.
- 13 Jednakże Izba Odwoławcza uznała, że skarżąca przedstawiła wyłącznie oświadczenie osoby nią zarządzającej jako dowód dotyczący pozostałych towarów i usług, dla których został zarejestrowany znak towarowy CENTROTHERM (zob. pkt 3 powyżej), co nie wystarcza zdaniem Izby Odwoławczej do wykazania rzeczywistego używania znaku towarowego. W tym względzie Izba Odwoławcza zauważyła, że Wydział Unieważnień nie był zobowiązany ani zwrócić się do skarżącej o inne dokumenty, ani wziąć pod uwagę akta innej sprawy również toczącej się przed OHIM.

Żądania stron

- 14 Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim uwzględniono w niej wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku towarowego CENTROTHERM;
- obciążenie OHIM i interwenienta kosztami postępowania.

15 OHIM wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

16 Interwenient wnosi do Sądu o oddalenie skargi.

Co do prawa

17 Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty mające uzasadnić żądanie stwierdzenia nieważności decyzji oraz zarzut niezgodności z prawem. Zarzuty dotyczą, odpowiednio, błędnej oceny dowodów używania przedstawionych przed Wydziałem Unieważnień OHIM, naruszenia obowiązku zbadania stanu faktycznego z urzędu zgodnie z art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 oraz braku uwzględnienia dowodów przedstawionych przed Izbą Odwoławczą. Na zarzut niezgodności z prawem powołano się posiłkowo w odniesieniu do zasady 40 ust. 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady nr 40/94 (Dz.U. L 303, s. 1), ze zmianami.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego błędnej oceny dowodów używania przedstawionych przed Wydziałem Unieważnień

Argumenty stron

- 18 Skarżąca utrzymuje, że dowody przedstawione przed Wydziałem Unieważnień (zob. pkt 7 powyżej) wykazują w sposób zgodny z wymogami prawa rzeczywiste używanie znaku towarowego CENTROTHERM, gdyż zawierają informacje dotyczące miejsca, czasu, zasięgu i charakteru używania spornego znaku towarowego dla wszystkich towarów i usług przytoczonych w pkt 3 powyżej.
- 19 W szczególności zarzuca ona Izbie Odwoławczej pominięcie mocy dowodowej złożonego pod przysięgą oświadczenia osoby nią zarządzającej. W tym względzie stwierdza, że należy uznać, iż wspomniane oświadczenie jest ściśle w całości, gdyż znacząco przeważająca część twierdzeń w nim zawartych potwierdzona jest uzupełniającymi dowodami znajdującymi się w aktach sprawy.
- 20 OHIM i interwenient wnoszą o oddalenie tego zarzutu.

Ocena Sądu

- 21 Na wstępie należy przypomnieć samo postępowanie i cel, do którego zmierza sankcja stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku, a także zasady dotyczące przeprowadzania dowodów w postępowaniu w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia.

- 22 Z art. 15 ust. 1 akapit pierwszy i art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 wynika, że wygaśnięcie prawa właściciela wspólnotowego znaku towarowego stwierdza się na podstawie wniosku do OHIM, w przypadku gdy w nieprzerwanym okresie pięciu lat znak towarowy nie był rzeczywiście używany w Unii Europejskiej w odniesieniu do towarów lub usług, dla których został on zarejestrowany, i nie istnieją usprawiedliwione powody nieużywania.
- 23 Zasada 40 ust. 5 rozporządzenia nr 2868/95 stanowi, że w przypadku wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia OHIM wyznacza właścicielowi wspólnotowego znaku towarowego termin na przedstawienie dowodu rzeczywistego używania znaku towarowego. Jeśli w wyznaczonym terminie dowód nie zostanie przedstawiony, stwierdza się wygaśnięcie wspólnotowego znaku towarowego. Według zasady 22 ust. 3 rozporządzenia nr 2868/95, która ma zastosowanie do wniosków o stwierdzenie wygaśnięcia na mocy zasady 40 ust. 5 tegoż rozporządzenia, dowód rzeczywistego używania znaku towarowego powinien dotyczyć miejsca, czasu, zakresu oraz charakteru tego używania.
- 24 Ratio legis wymogu, zgodnie z którym znak towarowy musi być rzeczywiście używany, by być chronionym prawem Unii, zasadza się na okoliczności, że rejestru OHIM nie można przyrównywać do strategicznego i statycznego depozytorium przyznającego beczynnemu posiadaczowi monopol prawny na czas nieokreślony. Przeciwnie, zgodnie z motywem 10 rozporządzenia nr 207/2009 wspomniany rejestr powinien odzwierciedlać w sposób wierny oznaczenia, których przedsiębiorstwa używają w rzeczywistości na rynku w celu odróżniania swoich towarów i usług w obrocie gospodarczym (zob. podobnie i analogicznie postanowienie Trybunału z dnia 27 stycznia 2004 r. w sprawie C-259/02 La Mer Technology, Rec. s. I-1159, pkt 18–22).
- 25 Według orzecznictwa znak towarowy jest rzeczywiście używany wówczas, gdy korzysta się z niego zgodnie z jego podstawową funkcją, jaką jest zagwarantowanie, że towary i usługi, dla których został zarejestrowany, pochodzą z określonego przedsiębiorstwa, w celu wykreowania lub zachowania rynku zbytu dla tych towarów i usług, z wyłączeniem przypadków używania o charakterze symbolicznym, mającym na celu jedynie utrzymanie praw do znaku towarowego. Ponadto przesłanka dotycząca rzeczywistego używania znaku towarowego wymaga, by znak ten w postaci, w jakiej jest chroniony na właściwym terytorium, był używany publicznie i w sposób skierowany

na zewnątrz [zob. wyrok Sądu z dnia 27 września 2007 r. w sprawie T-418/03 La Mer Technology przeciwko OHIM – Laboratoires Goëmar (LA MER), niepublikowany w Zbiorze, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo].

26 O ile zatem pojęcie rzeczywistego używania należy przeciwstawić używaniu minimalnemu i niewystarczającemu do stwierdzenia, że dany znak towarowy jest faktycznie i istotnie wykorzystywany na danym rynku, o tyle wymóg rzeczywistego używania nie ma na celu ani oceny sukcesu handlowego, ani kontroli strategii gospodarczej danego przedsiębiorstwa, ani też zastrzeżenia ochrony znaków towarowych wyłącznie dla sytuacji, w których dochodzi do handlowego wykorzystania tych znaków na dużą skalę [wyrok Sądu z dnia 23 lutego 2006 r. w sprawie T-194/03 Il Ponte Finanziaria przeciwko OHIM – Marine Enterprise Projects (BAINBRIDGE), Zb.Orz. s. II-445, pkt 32].

27 Ściślej mówiąc, aby w konkretnym przypadku zbadać rzeczywisty charakter używania rozpatrywanego znaku towarowego, należy przeprowadzić całościową ocenę danych znajdujących się w aktach sprawy, uwzględniając wszystkie istotne czynniki danego przypadku. Taka ocena powinna być oparta na wszystkich faktach i okolicznościach pozwalających na ustalenie, czy znak był faktycznie wykorzystywany handlowo, w szczególności zaś powinna ona uwzględniać sposoby korzystania ze znaku uznawane w danym sektorze gospodarczym za uzasadnione dla zachowania lub wykreowania rynku zbytu dla towarów lub usług chronionych danym znakiem towarowym, charakter tych towarów lub usług, cechy danego rynku oraz zasięg i częstotliwość używania znaku (zob. ww. wyrok w sprawie LA MER, pkt 53–55 i przytoczone tam orzecznictwo).

28 Jeśli chodzi o zakres używania rozpatrywanego znaku towarowego, należy przede wszystkim mieć na uwadze w szczególności z jednej strony handlowy wymiar ogółu czynności stanowiących używanie oraz z drugiej strony długość okresu, w którym czynności te miały miejsce, jak również częstotliwość tych czynności (zob. ww. wyrok w sprawie LA MER, pkt 56 i przytoczone tam orzecznictwo). Ocena taka zakłada pewną współzależność branych pod uwagę czynników. I tak niewielka ilość towarów

lub usług sprzedanych pod danym znakiem może być zrekompensowana dużą intensywnością lub pewną regularnością wykorzystania znaku i odwrotnie (zob. ww. wyrok w sprawie LA MER, pkt 57 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 29 Jednakże im bardziej ograniczony jest handlowy wymiar wykorzystania znaku towarowego, tym bardziej konieczne jest dostarczenie przez posiadacza znaku towarowego dodatkowych danych pozwalających na rozwianie ewentualnych wątpliwości co do rzeczywistego używania danego znaku towarowego [wyrok Sądu z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie T-382/08 Advance Magazine Publishers przeciwko OHIM – Capela & Irmãos (VOGUE), niepublikowany w Zbiorze, pkt 31].
- 30 Ponadto rzeczywiste używanie znaku towarowego nie może zostać dowiedzione za pomocą przypuszczeń dotyczących prawdopodobieństwa wystąpienia danej sytuacji lub domniemań, tylko musi opierać się na konkretnych i obiektywnych dowodach, z których wynika, iż znak był używany faktycznie i na wystarczającą skalę na danym rynku (zob. ww. wyrok w sprawie LA MER, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 31 To właśnie te względy należy wziąć pod uwagę przy ocenie, czy Izba Odwoławcza słusznie uznała, że przedstawione przez skarżącą środki dowodowe nie wykazują rzeczywistego używania znaku towarowego CENTROTHERM dla innych towarów i usług niż przytoczone w pkt 11 powyżej.
- 32 Należy przypomnieć, że środki dowodowe przedstawione przez skarżącą Wydziałowi Unieważnień w celu wykazania rzeczywistego używania jej znaku towarowego obejmują złożone pod przysięgą oświadczenie osoby nią zarządzającej, cztery faktury i czternaście fotografii cyfrowych.

- 33 Przed wszystkim trzeba zauważyć, że z utrwalonego orzecznictwa wynika, iż aby ocenić moc dowodową „pisemnych oświadczeń, dokonywanych pod przysięgą lub potwierdzonych, lub mających podobny skutek na mocy ustawodawstwa państwa, w którym sporządzono takie oświadczenie” w rozumieniu art. 78 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 207/2009, należy zbadać wiarygodność i prawdziwość zawartych w nich informacji, biorąc pod uwagę pochodzenie dokumentu, okoliczności jego sporządzenia, jego adresata, a następnie na podstawie jego treści ustalić, czy wspomniany dokument wydaje się racjonalny i wiarygodny [zob. podobnie wyroki Sądu: z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie T-86/07 Deichmann-Schuhe przeciwko OHIM – Design for Woman (DEITECH), niepublikowany w Zbiorze, pkt 47; z dnia 13 maja 2009 r. w sprawie T-183/08 Schuhpark Fascies przeciwko OHIM – Leder & Schuh (jello SCHUHPARK), niepublikowany w Zbiorze, pkt 38].
- 34 Należy z tego względu uznać, że przy uwzględnieniu oczywistych związków łączących autora oświadczenia i skarżącą można przypisać moc dowodową wspomnianemu oświadczeniu tylko wtedy, gdy zostanie ono potwierdzone zawartością czternastu fotografii i czterech faktur, które przedstawiono.
- 35 Jeśli chodzi o faktury, należy stwierdzić, że trzy z nich pochodzą z lipca 2006 r. i odnoszą się do Danii, Węgier i Słowacji, a jedna z nich pochodzi ze stycznia 2007 r. i odnosi się do Niemiec. Słowo „centrotherm” pojawia się w nagłówkach wspomnianych faktur, a towarzyszą mu logo skarżącej, służące jako nazwa tego przedsiębiorstwa, oraz jej adres pocztowy.
- 36 Faktury te wskazują, że liczne towary związane z branżą sanitarną (rury, mufy, zestawy do podłączania kotłów, kolana rewizyjne, przesłony do systemów odprowadzania spalin) zostały sprzedane przez skarżącą czterem klientom za kwotę odpowiadającą, z uwzględnieniem faktury z 2007 r., niespełna 0,03% wysokości obrotu, który został osiągnięty według twierdzenia osoby zarządzającej skarżącą w 2006 r. ze sprzedaży towarów oznaczonych znakiem towarowym CENTROTHERM.

- 37 Wynika z tego, że przed OHIM skarżąca przedstawiła stosunkowo nikłe dowody sprzedaży w porównaniu z kwotą wskazaną w oświadczeniu osoby zarządzającej. Z tego względu nawet gdyby Izba Odwoławcza wzięła pod uwagę wspomniane oświadczenie, trzeba byłoby stwierdzić, że w aktach sprawy brak jest wystarczających danych na poparcie treści tego oświadczenia w odniesieniu do wartości sprzedaży. Co więcej, jeśli chodzi o aspekt czasowy używania znaku towarowego, wspomniane faktury dotyczą bardzo krótkiego, wręcz chwilowego okresu, mianowicie 12, 18 i 21 lipca 2006 r. oraz 9 stycznia 2007 r.
- 38 Jeśli chodzi o przedstawione fotografie, należy stwierdzić, że jedynie na siedmiu z czternastu fotografii wyraźnie widoczny jest znak towarowy CENTROTHERM, mianowicie:
- jako nadruk na dwóch rurach;

 - jako nadruk na dwóch przedmiotach, które prawdopodobnie są częściami rur;

 - jako etykieta samoprzylepna na przedmiocie, który prawdopodobnie jest paletą, i na dwóch kartonach.
- 39 Na czterech innych fotografiach w żaden sposób nie można rozpoznać śladu spornego znaku towarowego.

- 40 Na trzech ostatnich fotografiach można dostrzec ślady znaku towarowego CENTRO-THERM, mianowicie:
- litery „centroth” na wylocie rury;
 - logo spółki skarżącej oraz nieczytelny tekst obok logo, odpowiadający prawdopodobnie tekstowi nagłówka przedstawionych faktur, na rurze i przedmiocie, który wydaje się wylotem rury.
- 41 Należy także stwierdzić, że żadna z tych fotografii nie jest opatrzona datą i w toku rozprawy skarżąca przyznała, że nie zostały one wykonane podczas rozpatrywanego okresu.
- 42 Ponadto wspomniane fotografie nie pozwalają określić, jakie towary są zapakowane na palecie i w dwóch kartonach opatrzonych etykietami samoprzylepnymi CENTROTHERM. Wprawdzie dwie z tych etykiet samoprzylepnych zawierają oznaczenia związane z branżą sanitarną, jednak ani fotografie, ani faktury nie dostarczają danych umożliwiających wywnioskowanie, co w rzeczywistości zawierały te opakowania.
- 43 Co więcej, numery artykułów, które dają się zidentyfikować na etykietach samoprzylepnych, nie odpowiadają numerom artykułów zawartych w fakturach dostarczonych przez skarżącą. W rezultacie nie jest możliwe stwierdzenie na podstawie wspomnianych fotografii i faktur, że opakowania, na których zostały umieszczone etykiety samoprzylepne opatrzone znakiem towarowym CENTROTHERM, były w rzeczywistości dystrybuowane przez skarżącą podczas rozpatrywanego okresu.
- 44 Z powyższego wynika, że ani fotografie, ani faktury nie pozwalają na potwierdzenie oświadczenia osoby zarządzającej skarżącą w zakresie, w jakim zapewnia ona, że podczas rozpatrywanego okresu pod znakiem towarowym CENTROTHERM była prowadzona sprzedaż następujących towarów: części mechaniczne instalacji klimatyzacyjnych, do wytwarzania pary, suszenia i wentylacji; urządzenia do filtrowania

powietrza i ich części; uszczelki, szczeliwa; materiały uszczelniające, ochronne i izolacyjne; tworzywa sztuczne półprzetworzone w formie wyciśniętej stosowane w produkcji; materiały budowlane; zbrojenie dla budownictwa; pokrycia ścian, palety budowlane, palety; elementy przedłużające do kominków, deflektory kominowe, nasady kominowe i obudowy do kominków.

- 45 Należy stwierdzić, że całościowa ocena danych widniejących w aktach sprawy nie pozwala na wniosek – jeśli nie uciekać się do przypuszczeń lub domniemań – że znak towarowy CENTROTHERM był rzeczywiście używany podczas rozpatrywanego okresu dla towarów i usług innych niż wymienione w pkt 11 powyżej.
- 46 Zarzut pierwszy należy zatem oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego obowiązku zbadania stanu faktycznego z urzędu

Argumenty stron

- 47 W ocenie skarżącej OHIM naruszył prawo, uchybiając obowiązkowi zbadania stanu faktycznego z urzędu. Jej zdaniem Wydział Unieważnień naruszył art. 76 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia 207/2009 w zakresie, w jakim pominął uwzględnienie danych zawartych w aktach sprawy OHIM dotyczących złożonego w dniu 5 grudnia

2006 r. przez spółkę związaną z interwenientem wniosku o unieważnienie znaku towarowego CENTROTHERM.

48 Akta OHIM dotyczące postępowania w sprawie unieważnienia zawierały materiały mające znaczenie dla zbadania rzeczywistego używania znaku towarowego CENTROTHERM, w szczególności zapewnienie dotyczące jego istnienia na rynku wytwarzania z tworzyw sztucznych systemów do odprowadzania spalin dla kotłów kondensacyjnych, dane liczbowe dotyczące sprzedaży towarów skarżącej między 1994 a 2001 r. oraz odesłania do jej witryny internetowej.

49 Według skarżącej przy uwzględnieniu tych danych można stwierdzić, że „jest bardzo prawdopodobne”, że prowadziła sprzedaż szerokiej gamy towarów w rozpatrywanym okresie pod znakiem towarowym CENTROTHERM.

50 OHIM i interwenient odpierają argumenty skarżącej.

Ocena Sądu

51 Przed wszystkim należy przypomnieć brzmienie art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, zgodnie z którym „[w] trakcie postępowania Urząd bada stan faktyczny z urzędu; jednakże w postępowaniu odnoszącym się do względnych podstaw odmowy rejestracji Urząd ogranicza się w tym badaniu do stanu faktycznego, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony oraz poszukiwanego zadośćuczynienia”.

- 52 W niniejszym przypadku należy zauważyć, że podstawy stwierdzenia wygaśnięcia, podobnie jak podstawy odmowy rejestracji, mają charakter bezwzględny lub względny.
- 53 Zgodnie bowiem z art. 51 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 wygaśnięcie prawa właściciela wspólnotowego znaku towarowego stwierdza się: w przypadku gdy znak towarowy nie był rzeczywiście używany w okresie pięciu lat [art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009]; w przypadku gdy w wyniku działania lub braku działania właściciela znak towarowy stał się nazwą zwykle używaną w obrocie dla towaru lub usługi, w odniesieniu do których jest zarejestrowany [art. 51 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009]; lub w przypadku gdy w wyniku używania przez właściciela znaku towarowego lub za jego zgodą znak towarowy może wprowadzić w błąd odbiorców [art. 51 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009].
- 54 O ile dwie ostatnie przesłanki nawiązują do bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji, jak wynika to z art. 7 ust. 1 lit. b)–d) i g) rozporządzenia nr 207/2009, o tyle pierwsza nawiązuje do przepisu dotyczącego badania względnych podstaw odmowy rejestracji, mianowicie art. 42 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009. W rezultacie należy stwierdzić, że badanie OHIM dotyczące kwestii rzeczywistego używania wspólnotowego znaku towarowego w ramach postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia podlega stosowaniu art. 76 ust. 1 in fine rozporządzenia nr 207/2009, przewidującego ograniczenie się w tym badaniu do stanu faktycznego, na który powołują się strony.
- 55 Wynika z tego, że założenie skarżącej, zgodnie z którym OHIM niesłusznie ograniczył swoje badanie do przedstawionych przez nią środków dowodowych, jest błędne.
- 56 W związku z tym należy oddalić zarzut drugi.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego braku uwzględnienia dowodów przedstawionych przed Izbą Odwoławczą

Argumenty stron

- 57 Skarżąca podnosi, że OHIM powinien był wziąć pod uwagę dowody używania spornego znaku towarowego, które przedstawiła po raz pierwszy przed Izbą Odwoławczą.
- 58 W tym względzie twierdzi tytułem głównym, iż art. 51 ust. 1 lit. a) i art. 76 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009 oraz zasadę 40 ust. 5 rozporządzenia nr 2868/95 należy interpretować w ten sposób, że OHIM jest zobowiązany uzupełnić akta dotyczące postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia, gdy są one w sposób widoczny niepełne. Z tego względu w niniejszym przypadku Izba Odwoławcza była zobowiązana wziąć pod uwagę środki dowodowe, które przedstawione zostały po raz pierwszy przed nią.
- 59 Posiłkowo skarżąca twierdzi, że nawet w braku takiego obowiązku Izba Odwoławcza w ramach właściwego wykonywania przysługującego jej zakresu swobodnego uznania na podstawie art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 powinna była wziąć pod uwagę środki dowodowe, które zostały przedstawione po raz pierwszy przed nią.
- 60 OHIM i interwenient wnoszą o oddalenie zarzutu.

Ocena Sądu

- 61 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że badanie przez OHIM kwestii rzeczywistego używania wspólnotowego znaku towarowego, jak stwierdzono w pkt 51–54 powyżej, podlega stosowaniu art. 76 ust. 1 in fine rozporządzenia nr 207/2009. Wspomniany przepis przewiduje, że OHIM ogranicza się w tym badaniu do stanu faktycznego, na który powołują się strony. Wynika z tego, że argument skarżącej, zgodnie z którym OHIM ma obowiązek uzupełniania z urzędu swoich akt, należy oddalić.
- 62 W drugiej kolejności stworzona stronom postępowania przed OHIM możliwość przedstawienia okoliczności faktycznych i dowodów po upływie wyznaczonych do tego terminów nie istnieje bezwarunkowo, ale podlega – jak to wynika z orzecznictwa – warunkowi, iż nie istnieje przepis odmienny. Dopiero jeżeli ta przesłanka zostanie spełniona, OHIM dysponuje zakresem swobodnego uznania w kwestii uwzględnienia okoliczności faktycznych i dowodów przedstawionych po terminie [wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 2007 r. w sprawie T-86/05 K & L Ruppert Stiftung przeciwko OHIM – Lopes de Almeida Cunha i in. (CORPO livre), Zb.Orz. s. II-4923, pkt 47].
- 63 Tymczasem istnieje przepis sprzeciwiający się uwzględnianiu danych przedstawionych przed izbą odwoławczą, mianowicie zasada 40 ust. 5 rozporządzenia nr 2868/95.
- 64 Z powyższego wynika, że zarzut trzeci należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu niezgodności z prawem zasady 40 ust. 5 rozporządzenia nr 2868/95

Argumenty stron

- ⁶⁵ Skarżąca stwierdza w istocie, że zasada 40 ust. 5 rozporządzenia nr 2868/95 nie ma zastosowania w zakresie, w jakim uniemożliwia OHIM uwzględnianie środków dowodowych przedstawionych po upływie terminu w ramach postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prowadzonego na podstawie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009. W tym względzie twierdzi ona, że zasada 40 ust. 5 rozporządzenia nr 2868/95 narusza art. 202 WE oraz art. 57 ust. 1, art. 76 ust. 1 i art. 162 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009. Ponadto skarżąca twierdzi, że wspomniana zasada jest sprzeczna z ogólnymi zasadami prawa wspólnotowego, w szczególności zasadą proporcjonalności, prawem własności i prawem do rzetelnego procesu.
- ⁶⁶ OHIM i interwenient wnoszą o oddalenie zarzutu niezgodności z prawem.

Ocena Sądu

- ⁶⁷ Sąd stwierdza, że o ile prawdą jest, iż zasady rozporządzenia nr 2868/95 nie mogą być sprzeczne z przepisami i systematyką rozporządzenia nr 207/2009, o tyle nie można stwierdzić jakiegokolwiek sprzeczności między zasadą 40 ust. 5 rozporządzenia nr 2868/95 a przepisami dotyczącymi stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku towarowego zawartymi w rozporządzeniu nr 207/2009.

- 68 Podczas gdy rozporządzenie nr 207/2009 zawiera bowiem przepis materialnoprawny, mianowicie sankcję stwierdzenia wygaśnięcia praw do znaków towarowych, które nie były rzeczywiście używane, rozporządzenie nr 2868/95 precyzuje mające zastosowanie przepisy postępowania, w szczególności rozkład ciężaru dowodu oraz skutki uchybienia wyznaczonym terminom. Ponadto, jak wcześniej stwierdzono (zob. pkt 51–54 powyżej), z systematyki rozporządzenia nr 207/2009 wynika, że w odniesieniu do wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku towarowego ze względu na brak rzeczywistego używania zakres i dokładność badania OHIM są ograniczone zarzutami i okolicznościami, na które powołują się strony.
- 69 Należy stwierdzić, iż argumenty wysunięte przez skarżącą nie wykazują w żaden sposób, by przepis proceduralny ujęty w zasadzie 40 ust. 5 rozporządzenia nr 2868/95, który nakłada ciężar dowodu na właściciela wspólnotowego znaku towarowego i przewiduje, że nieprzedstawienie wystarczających dowodów w wyznaczonych terminach prowadzi do stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku, mógł być sprzecznym z rozporządzeniem nr 207/2009.
- 70 Co się tyczy podnoszonego naruszenia zasady proporcjonalności, należy przypomnieć, że nieprzestrzeganie bez uzasadnionego powodu terminów, które mają fundamentalne znaczenie dla prawidłowego funkcjonowania systemu wspólnotowego, może podlegać przewidzianej w uregulowaniu wspólnotowym sankcji w postaci utraty prawa, co nie pozostaje w sprzeczności ze wspomnianą zasadą proporcjonalności [zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 17 września 2008 r. w sprawie T-218/06 Neurim Pharmaceuticals (1991) przeciwko OHIM – Eurim-Pharm Arzneimittel (Neurim PHARMACEUTICALS), Zb.Orz. s. II-2275, pkt 55].
- 71 Wreszcie należy stwierdzić, że argument, zgodnie z którym zasada 40 ust. 5 rozporządzenia nr 2868/95 narusza prawo własności i prawo do rzetelnego procesu, jest pozbawiony podstawy. Wspomniana zasada w żaden sposób nie ma wpływu na prawa właściciela znaku towarowego, chyba że postanowi on – jak to uczyniła w niniejszym przypadku skarżąca – nie przedstawiać przed OHIM w wyznaczonym terminie znajdujących się w jego posiadaniu danych wykazujących rzeczywiste używanie znaku towarowego.

72 Z wszystkich powyższych rozważań wynika, że zarzut niezgodności z prawem podniesiony przez skarżącą należy oddalić.

73 Tak więc skarga powinna zostać oddalona w całości.

W przedmiocie kosztów

74 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

75 Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy, zgodnie z żądaniem OHIM, obciążyć ją kosztami postępowania. Ponieważ interwenient nie wniósł o obciążenie kosztami postępowania skarżącej, ponosi on własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

II - 6252

2) Centrotherm Systemtechnik GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

3) centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG pokrywa własne koszty.

Moavero Milanesi

Wahl

Soldevila Fragoso

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 15 września 2011 r.

Podpisy